

— alt er for jer kun Underholdningsstof, Spalteføde, et Rov for jeres lejede Penne. Nej, I kan ikke tage Livet højtideligt. Men derfor vil Livet heller ikke bruge jer. Vær vis paa det! Livet vil forkaste jer . . . spænde jer ud som unyttigt Skrammel, der er dømt til Tilintetgørelse! Vær vis paa det!“

Dyhring sad med fremstrakte Ben og Hænderne hængte til Lommerne ved Tommelen. Han saae stadig ud i Luften med sine slangeagtig tilknebne Øjne.

„Tiden vil vise det, Onkel!“

*

*

*

Ude paa „Skovbakken“ var Jakobe denne Eftermiddag ene hjemme. Fru Salomon var efter Frokosten gaaet over i Skoven med de yngste Børn, og Nanny var stadig i Byen. Jakobe opholdt sig i denne Tid mest paa sit Værelse. Hun havde igen faaet en af sine slemme Nedstemhedsperioder, led af stærke Hovedsmerter og laa søvnløs Nat efter Nat, holdt vaagen dels af sine legemlige Plager, dels af urolige og lidelsesfulde Tanker, fremkaldt af et nedværdigende, sanseligt Begær. Udmattet efter en saadan gennemvævet Nat havde hun lagt sig hen paa sin Langstol og laa der sammenkrøben med halvaabne Øjne og Hænderne under Kinden. Værelset laa paa første Sal, og gennem den aabne Altandør havde hun Udsigt over nogle Trætøppe til et stort Stykke blaa Himmel med mange smaa, dunformede Skyer. Den dybe Stilhed omkring hende, gennemvævet som den var med Bladesuset derude fra Haven, dyssede hende nu og da ind i det nervøse Halvblund, hvorunder Legemet sover, uden